

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul adoptă următoarea:

DECIZIE

Nr. 282/C1/74

Data: 08.02.2022

Prin contestația înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 1434/11.01.2022, formulată de SC SA, cu sediul în Comuna, sat, ..., județul, având cod unic de înregistrare, înmatriculată la Oficiul pentru Registrul Comerțului sub nr., reprezentată de președinte, reprezentată convențional prin, cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură în, împotriva documentației de atribuire elaborată de către, în calitate de autoritate contractantă, cu sediul în, ..., județul, în cadrul procedurii licitație deschisă, organizată în vederea atribuirii contractului de achiziție publică având ca obiect: „Furnizare, montaj și punere în funcțiune componenta transport public pentru proiect cod SMIS: 128542”, cod CPV: 34144910-0, s-a solicitat:

- obligarea autorității contractante la, în sensul indicat în motivare;
- obligarea autorității contractante la stabilirea unui nou termen limită pentru depunerea ofertelor.

În luarea deciziei, **CONSILIUL**, legal investit, a avut în vedere următoarele:

În preambul, SC SA precizează că prezenta procedură de atribuire urmărește atribuirea unui contract de achiziție publică de produse care are ca obiect:

- furnizarea, montajul și punerea în funcțiune a componentei „Transport public” din cadrul Proiectului „Creșterea mobilității urbane prin modernizarea și eficientizarea transportului public, reabilitare căi de rulare transport public, inclusiv piste de bicicliști și realizare sistem de trafic management” - cod SMIS 128542, respectiv 6 autobuze electrice noi, cu acționare complet electrică, destinate transportului public de călători în precum și echipamente specifice pentru 30 de

autobuze (cele 6 autobuze electrice noi și 24 de autobuze din flota transportatorului);

- componenta centrală: echipamente/dotări pentru dispecerat, autobază, centru controlori, centru formare, active necorporale;
- 6 stații de încărcare lentă a autobuzelor electrice;
- un automat de vânzare titluri de transport;
- lucrări de instalații electrice și structuri pentru stațiile de încărcare lentă și automatul de vânzare titluri de transport, inclusiv organizare de șantier și bransament.

Contestatorul consideră că documentația de atribuire prezintă o serie de nereguli susceptibile de a restricționa în mod nelegal accesul la procedura de atribuire, după cum urmează:

Potrivit punctului 3.4.6 - Dimensiuni generale constructive ale autobuzelor electrice din caietul de sarcini: „Caracteristicile dimensionale ale autobuzelor electrice vor fi următoarele: • Dimensiuni exterioare: ° Lungime totală: minim 11.000 mm, respectiv maxim 12.000 mm”.

Contestatorul apreciază că lungimea maximă permisă are un pronunțat și nejustificat caracter restrictiv, modalitatea de formulare a cerinței privind dimensiunea autobuzelor electrice oferite împiedicând participarea operatorilor economici ai căror produse sunt omologate cu lungimi mai mari, dar care se află în limita de toleranță prevăzută de Regulamentul (UE) nr. 1230/2012 al Comisiei din 12 decembrie 2012 .

Potrivit Directivei 2007/46/CE și Regulamentului (UE) nr. 858/2018, unul dintre normativele ce trebuie să fie respectate pentru acordarea omologării de tip este reprezentat de Regulamentul (UE) nr. 1230/2012.

Astfel, conform pct. 1.2 al Apendicelui 2 din Anexa 1 a Regulamentului (UE) nr. 1230/2012, „dacă limitele specificate la punctul 1.1 din părțile A-D ale prezentei anexe nu sunt depășite, dimensiunile reale pot fi diferite de cele specificate de către producător cu cel mult de 3%”.

Cu privire la punctul 1.1 din Partea B aplicabilă autobuzelor electrice (vehicule din categoria M3), acesta stabilește că: „Dimensiunile nu trebuie să depășească următoarele valori: 1.1.1. Lungime: (a) vehicul cu două axe și o secțiune: 13,50 m; (b) vehicul cu trei sau mai multe axe și o secțiune: 15,00 m; (c) vehicul articulat 18,75 m. 1.1.2. Lățime: 2,55 m. 1.1.3. Înălțime: 4,00 m”.

Față de cele mai sus, contestatorul consideră că lipsa menționării faptului că s-ar permite ca dimensiunea reală a autobuzelor oferite să fie mai mare cu cel mult 3% față de lungimea de 12 metri prevăzută de caietul de sarcini face imposibilă participarea operatorilor economici care dețin omologare de tip pentru vehicule cu o lungime care se încadrează în marja de toleranță prevăzută de legislația comunitară.

Prin urmare, apreciază că o ofertă care ar propune un autobuz electric cu o lungime de 12,08 metri (cu doar 8 centimetri mai mare decât lungimea maximă impusă de achizitor) nu ar îndeplini cerințele, cu toate că se încadrează în marja prevăzută de Regulamentul (UE) nr. 1230/2012.

Consideră că acceptarea depășirii lungimii maxime admisibile cu nivelul toleranței de 3% nu vine în contradicție cu celelalte cerințe tehnice ale caietului de sarcini, în special cele privind manevrabilitatea.

Contestatorul arată că documentația de atribuire nu prevede specificații tehnice speciale pentru manevrabilitatea unui autobuz electric de maximum 12 metri, ci la punctul 3.4.7 din caietul de sarcini se specifică faptul că: „Manevrabilitatea va trebui să respecte prevederile Regulamentului CEE ONU 107 și va fi susținută prin documentația depusă la ofertă”. Or, conform punctului 3.4 din Anexa 11 la Regulamentul CEE-ONU nr. 107, cerințele privind manevrabilitatea sunt prevăzute cu titlu general, nefiind reglementate reguli specifice în funcție de lungimea vehiculelor.

În același timp, consideră că ofertarea unui autobuz cu o dimensiune mai mare, dar care se încadrează în marja de toleranță de 3% poate constitui un avantaj pentru autoritatea contractantă, având în vedere că:

- ar avea o capacitate mai mare de transport a călătorilor;

- ar fi prevăzut cu mai multe uși de acces, fără ca astfel să fie influențate alte elemente tehnice esențiale precum: greutatea, manevrabilitatea, stabilitatea sau consumul de energie.

Consideră totodată că, acceptarea ofertării unor autobuze electrice care să depășească limita de 12 metri este susținută chiar de anumite prevederi ale caietului de sarcini, cum ar fi cele inserate la paginile 14-15: „Autobuzele electrice vor deține omologări de tip acordate de către autoritățile competente din statele membre ale Uniunii Europene, în baza Directivei-cadru: 2007/46/CE [...] Autobuzele electrice ofertate vor trebui să fie realizate în conformitate cu documentele de standardizare în vigoare, cu reglementările naționale și internaționale privind condițiile tehnice care trebuie îndeplinite de autovehiculele rutiere, pentru a putea circula pe drumurile publice din România. În specificația tehnică se indică standardele ce vor fi respectate, precum și anumite limite restrictive pentru dimensiuni și caracteristici constructive solicitate de către beneficiar. Autobuzele electrice vor îndeplini obligatoriu condițiile prevăzute de regulamentele CEE-ONU (Comisia Economică a Organizației Națiunilor Unite pentru Europa) și directivele CE-CEE (Comunitatea Economică Europeană) la care România a aderat, respectiv legislația română în vigoare cu modificările și completările ulterioare. Autobuzele electrice vor îndeplini obligatoriu condițiile prevăzute de legislația, reglementările și standardele din România. Standardele și reglementările

enumerate in prezentul Caiet de sarcini sau echivalente vor fi aplicate in forma valabila la momentul semnării contractului”.

În susținere, contestatorul invocă prevederile art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016, precum și jurisprudența CJUE, respectiv art. 42 alin. (2) din Directiva 2014/24 care stabilește anumite limite pe care autoritatea contractantă trebuie să le respecte.

Prin urmare, contestatorul apreciază că impunerea unei lungimi maxime de 12 metri, fără a se stipula și posibilitatea acceptării unei dimensiuni mai mari, în limitele marjei de toleranță prevăzută de pct. 1.2 al Apendicelui 2 din Anexa 1 a Regulamentului (UE) nr. 1230/2012, restricționează în mod nepermis și nelegal accesul operatorilor economici la procedura de atribuire.

Consecutiv admiterii contestației, contestatorul solicită Consiliului obligarea autorității contractante la astfel încât să fie permis accesul ofertanților potențiali ale căror produse depășesc lungimea impusă prin caietul de sarcini cu cel mult 3%.

Prin adresa nr. 13/12.01.2022, înregistrată la CNSC sub nr. 1741/12.01.2022, contestatorul depune, în original, recipisa de consemnare a cauțiunii nr. 207759021/1, tranzacția nr. 1165164362/1977578450 din 12.01.2022, eliberată de CEC Bank Sucursala Victoria, în cuantum de 220.000 lei.

Prin adresa nr. 1486/17.01.2022, înregistrată la CNSC sub nr. 2701/18.01.2022, autoritatea contractantă transmite dosarul achiziției publice, în copie, precum și punctul de vedere cu privire la contestația în cauză, solicitând Consiliului respingerea ca neîntemeiată și nelegală a acesteia pentru considerentele ce vor fi mai jos expuse.

Preliminar, autoritatea contractantă precizează că proiectul în cauză este finanțat din fonduri europene nerambursabile în cadrul Programului Operațional Regional 2014-2020 POR/2017/4/4.1/1, Axa Prioritară 4, Prioritatea de investiții 4E, obiectivul specific 4.1 - Reducerea emisiilor de carbon în municipiile reședință de județ prin investiții bazate pe planurile de mobilitate urbană durabilă, iar conform Ghidului Solicitantului pentru proiectul în cauză a fost elaborat un Studiu de fezabilitate, acesta având ca obiectiv detalierea tuturor aspectelor tehnice și financiare precum și asumarea indicatorilor privind reducerea gazelor cu efect de seră.

În acest context, precizează că Studiul de fezabilitate cu toate specificațiile tehnice referitoare la autobuze și echipamente conexe a fost aprobat în cadrul Consiliului Local al municipiului, precum și de evaluatorii Agenției de Dezvoltare Regională Sud-Vest, iar ca urmare a acestui proces a semnat contractul de finanțare.

Mai mult, o modificare făcută unilateral de către autoritatea contractantă a specificațiilor tehnice privind echipamentele ce fac

obiectul proiectului poate duce la respingerea decontării sumelor de către finanțator, risc ce nu poate fi asumat de beneficiar.

În ceea ce privește admiterea unei toleranțe de +1-3%, prevăzută de pct. 1.2 din Apendicele 2 la Regulamentul nr. 1230/2010, autoritatea contractantă precizează că nu este obligatorie, având în vedere faptul că toleranța indicată se referă la cerințe de omologare de tip pentru masele și dimensiunile autovehiculelor și ale remorcilor acestora, neputând fi impusă în cazul de față. Stă la latitudinea autorității contractante dacă dorește extinderea acestor toleranțe chiar dacă regulamentul precizează că acestea se refera la omologarea autobuzelor și nu în cazul procedurilor de achiziție. Dimensiunea maximă impusă este în directă concordanță cu specificul tramei stradale din, implicit traseele pe care vor opera autobuzele achiziționate prin prezentul proiect.

În plus, arată că un argument suplimentar pentru care nu se poate reține critica contestatorului este și faptul că pe piață sunt numeroși producători autorizați ce dețin în portofoliul lor autobuze cu o lungime ce se încadrează în specificațiile tehnice menționate de autoritatea contractantă, nefiind astfel restricționată concurența, exemplificând, în cuprinsul punctului de vedere, o serie de operatori economici.

În susținere, autoritatea contractantă invocă prevederile art. 20. alin. (10) din HG nr. 395/2016.

Având în vedere faptul că este stabilită o limită minimă și o limită maximă pentru parametrul privind lungimea autobuzelor pe care dorește a le achiziționa, caracteristică pentru care s-au identificat minim 7 oferte pe piață, autoritatea contractantă precizează că nu se poate menționa faptul că aceste dimensiuni au urmărit restrângerea concurenței și creerea unor discriminări între posibili ofertanți.

În final, autoritatea contractantă precizează că menține cerințele tehnice emise de consultant și aprobate atât de autoritatea contractantă cât și Agenția de Dezvoltare Regională Sud-Vest Oltenia.

Analizând susținerile și documentele depuse la dosarul cauzei, CONSILIUL constată următoarele:

....., în calitate de autoritate contractantă, a organizat procedura licitație deschisă, în vederea atribuirii contractului de achiziție publică având ca obiect: „Furnizare, montaj și punere în funcțiune componenta transport public pentru proiect cod SMIS: 128542”, cod CPV: 34144910-0, elaborând, în acest sens, documentația de atribuire aferentă și publicând în SEAP anunțul de participare nr. 1038064/29.12.2021

Procedând la analiza cauzei, Consiliul reține că SC SA este nemulțumit de prevederea documentației de atribuire, respectiv a caietului de sarcini referitoare la caracteristicile dimensionale ale autobuzelor electrice pe care le consideră restrictive deoarece nu permit depășirea lungimii de 12.000 mm, motiv pentru care Consiliul va soluționa contestația acestuia luând în considerare atât prevederile legale incidente cât și susținerile părților.

Astfel, potrivit caietului de sarcini, pct.3.4.6 la: „*Dimensiuni generale constructive ale autobuzelor electrice*” se stipulează că: **„Caracteristicile dimensionale ale autobuzelor electrice vor fi următoarele. Dimensiune exterioare - Lungime totală: minim 11.000 mm, respectiv maxim 12.000 mm”**.

Necesitatea sau oportunitatea achiziționării autobuzelor electrice cu încadrarea în anumite dimensiuni au fost stabilite de aceasta în funcție de necesitățile obiective și prioritățile comunicate de compartimentele din cadrul său, relevante în acest caz fiind dispozițiile art. 2 alin. (5) din HG nr. 395/2016.

Mai mult, Consiliul reține că în cuprinsul punctului de vedere autoritatea contractantă justifică necesitatea unor autobuze cu o dimensiune de maxim 12.000 mm lungime, prin constrângerile determinate de trama stradală din municipiul și implicit de traseele pe care vor opera autobuzele achiziționate, fiind aplicabile în acest caz prevederile art. 20 alin. (10) din HG nr. 395/2016 care stabilesc faptul că specificațiile din caietul de sarcini descriu, în mod obiectiv necesitatea autorității contractante care a elaborat respectivul caiet de sarcini.

De asemenea, nu este lipsit de relevanță faptul că dimensiunile criticate nu sunt caracterizate de o anumită valoare/dimensiune/mărime fixată/impusă de autoritatea contractantă, ci sunt solicitate intervale minime de forma: **minim: 11.000 mm** și **maxim 12.000 mm**.

Potrivit art. 156 alin. (2) din Legea nr. 98/2016, regula instituită de legiuitor este ca specificațiile tehnice să nu precizeze *„(...) un anumit producător, o anumită origine sau un anumit procedeu care caracterizează produsele sau serviciile furnizate de un anumit operator economic”* și nici să nu se refere la *„(...) mărci, brevete, tipuri, la o origine sau la o producție specifică, care ar avea ca efect favorizarea sau eliminarea anumitor operatori economici sau produse”*; excepția de la această regulă fiind, potrivit alin. (3) al aceleiași norme juridice, situația excepțională în care *„(...) nu este posibilă o descriere suficient de precisă și de inteligibilă a obiectului contractului în conformitate cu dispozițiile alin. (1)”*; în această situație excepțională, precizarea elementelor prevăzute la alin. (2) urmând a fi însoțită de cuvintele *„sau echivalent”*.

Astfel, întrucât prevederile art. 20 alin. (10) din HG nr. 395/2016 definesc specificațiile tehnice drept o descriere obiectivă a necesității autorității contractante, Consiliul va reține că stabilirea unor caracteristici ce includ plaje de valori sub formă de valori minime, valori maxime sau intervale de valori nu pot fi catalogate ca fiind restrictive în condițiile în

care potrivit art. 133 alin. (2) din HG nr. 395/2006: *„propunerea tehnică trebuie să corespundă cerințelor minime prevăzute în caietul de sarcini”*, prin urmare potențialii ofertanți au deplină libertate în ofertarea de soluții superioare celor prevăzute în caietul de sarcini, în speță cu încadrarea în intervalele stabilite de autoritatea contractantă.

Potrivit art. 154 din Legea nr. 98/2016, *„Autoritatea contractantă are obligația de a elabora documentația de atribuire care conține toate informațiile necesare pentru a asigura operatorilor economici o informare completă, corectă și precisă cu privire la cerințele achiziției, obiectul contractului și modul de desfășurare a procedurii de atribuire”*.

Referitor la faptul că autoritatea contractantă a solicitat ca dimensiunea exterioară ale autobuzelor să aibă o lungime de maxim 12.000 mm, Consiliul reține că această cerință nu poate fi considerată restrictivă prin raportare la prevederile Regulamentului UE nr 1230/2012 deoarece legislația europeană invocată de contestator, care permite posibilitatea depășirii cu cel mult 3% a dimensiunilor se referă la condițiile de omologare de tip pentru masele și dimensiunile autovehiculelor și ale remorcilor acestora nicidecum la condițiile de stabilire a specificațiilor tehnice din cadrul unei proceduri de achiziție publică.

Consiliul va reține că, niciunde în legislația în vigoare nu se prevede dreptul operatorilor economici de a solicita sau propune și, cu atât mai mult, obligația autorității contractante de a modifica documentația de atribuire după cum solicită sau propune fiecare operator economic care apreciază că este necorespunzător întocmită, doar pe raționamentul că acesta din urmă nu produce sau comercializează produsele solicitate.

Astfel fiind, autoritatea contractantă nu are vreo obligație legală de a modifica documentația de atribuire după voința operatorului economic care a formulat întrebări/sau contestație sau după caracteristicile produselor pe care acesta le comercializează. Opțiunea modificării cerințelor impuse operatorilor economici reprezintă un drept al autorității iar nu o obligație, Consiliul neputând sancționa autoritatea contractantă pentru exercitarea dreptului său de a nu aduce alte modificări cerințelor tehnice/ prevederilor documentației, în condițiile în care nu se probează caracterul restrictiv al acestora.

Mai mult, contestatorul în susținerea contestației avea obligația de a proba caracterul restrictiv al parametrilor minimali și maximali impuși de autoritatea contractantă, fiind pe deplin aplicabile în acest caz prevederile art. 249 c.p.c potrivit cărora *„cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”*.

Astfel, fiecare parte litigantă are obligația de a-și dovedi pretențiile, susținerile, prin producerea unor mijloace de probă legale, verosimile,

pertinente și concludente, potrivit principiului de drept *„probatio incumbit ei qui digit, non ei qui negat”*.

Având în vedere prevederile art. 10 lit. g) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va reține în soluționare faptul că literatura juridică dar și practica judiciară, a statuat că în cadrul procesului civil sarcina probei este împărțită între reclamant și pârât, în speță între contestator și autoritatea contractantă, la care se adaugă și rolul activ al Consiliului care, potrivit art. 254 alin. (5) c.p.c, poate ordona administrarea probelor considerate necesare chiar dacă părțile se împotrivesc.

Cu toate acestea, existența rolului activ al Consiliului nu poate conduce la concluzia că întreaga sarcina a probei ar cădea asupra Consiliului, ceea ce nu se întâmpla nici măcar în cadrul dosarelor supuse principiului oficialității, sau ca nerespectarea dispozițiilor legale cu privire la propunerea și administrarea probelor nu ar avea pentru părți consecințe procedurale.

Pe cale de consecință, în măsura în care partea ce formulează anumite critici, susțineri nu este solitară în efortul de a proba, aceasta rămâne singura sancționată în caz de eșec, deoarece dacă nu administrează probele care să convingă Consiliul, cu toată eventuala colaborare a adversarului și în pofida rolului activ al Consiliului, va pierde dosarul, iar adversarul va triumfa.

În speță, aplicând principiile cu caracter teoretic enunțate mai sus, Consiliul apreciază că, în soluționarea contestației, societatea contestatoare ar fi trebuit ca, în prealabil, să dovedească că aceste caracteristici sunt aferente autobuzelor fabricate de un singur producător și că nu există alte autobuze cu caracteristici tehnice care să se încadreze în intervalele menționate de autoritatea contractantă în caietul de sarcini; ori, contestatorul s-a limitat la repetarea unor susțineri generice de forma *„o astfel de cerință este restrictivă și se impune a fi modificată”*, fără a produce vreo probă care să demonstreze faptul că aceste specificații tehnice ar fi caracteristice unui/unor anumite/anumite autobuze, cum ar fi o anumită tehnologie/marcă/brevet sau că acestea sunt fabricate de un număr limitat de producători, etc.

Având în vedere faptul că prin contestație nu s-a demonstrat favorizarea unui anumit producător, că dimensiunea minimă și maximă solicitată de autoritatea contractantă ar fi inaccesibilă celor mai mulți producători sau alte impedimente obiective Consiliul nu poate reține susținerile contestatorului potrivit cărora autoritatea contractantă ar fi restricționat participarea la procedură.

Consiliul reține că nu există dispoziții legale care să oblige autoritățile contractante să emită documentații de atribuire cu specificații care să permită accesul tuturor produselor și producătorilor, indiferent de performanța produselor. Dimpotrivă, practica instanțelor este în sensul acceptării unor produse de un anumit nivel de performanță, care corespund necesităților autorității contractante, sens în care s-a pronunțat și Curtea de Apel București-Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal în Decizia nr. 25/2019 din 29.03.2019, potrivit căreia:

„Necesitatea sau oportunitatea achiziționării de produse de o anumită performanță, precum și caracteristicile tehnice impuse pentru acestea, sunt stabilite de fiecare autoritate contractantă în parte, în funcție de necesitățile obiective și prioritățile comunicate de compartimentele din cadrul autorității contractante (art. 2 și art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 395/2016).

Impunerea caracteristicilor produselor din caietul de sarcini nu are ca efect introducerea unor obstacole nejustificate de natura să restrângă concurența între operatorii economici și nici nu are ca efect favorizarea sau eliminarea participării la procedura de atribuire, a anumitor operatori economici sau a anumitor produse (cu excepția celor care nu corespund necesităților obiective ale autorității).

Dreptul autorității contractante de a achiziționa produse cu astfel de caracteristici, performante calitativ, nu poate fi restricționat, pe considerentul eronat al nerespectării prevederilor art. 156 din Legea nr. 98/2016, care reglementează achizițiile publice. În aceeași direcție, orice autoritate contractantă are obligația respectării principiului proporționalității statuat în art. 2 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 98/2016, înțeles ca asigurare a corelației

dintre necesitatea autorității contractante și obiectul contractului de achiziție publică.

Reținând că societățile comerciale autoare a contestațiilor se referă în principal la cerințele autorității contractante de a achiziționa produse cu anumite caracteristici tehnice, iar susținerile acestora nu conduc la concluzia că cerințele sunt restrictive, Curtea stabilește că nu poate obliga autoritatea contractantă la eliminarea condițiilor criticate. În sens contrar s-ar limita dreptul autorității de a contracta produse cu caracteristicile de mai sus, care să corespundă întocmai necesităților sale obiective, drept prevăzut la art. 155 și art. 156 din lege, prin acceptarea de produse cu alte caracteristici (și care nu îndeplinesc aceste cerințe referitoare la performanțele produselor), existând riscul de a nu asigura o intervenție rapidă, eficientă de dezinfecție. Nu există o prevedere legală care să oblige autoritățile să accepte produse care nu corespund necesităților acestora”.

Astfel, societatea contestatoare nu a prezentat argumente din care să rezulte că ar fi restricționată participarea sa la procedură prin solicitarea acestor cerințe.

Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (6) din Legea nr. 101/2016 cu modificările și completările ulterioare, Consiliul va respinge contestația formulată de SC SA în contradictoriu cu

Pentru aceste motive

În baza documentelor depuse de părți,
CONSILIUL NAȚIONAL DE SOLUȚIONARE A CONTESTAȚIILOR

DECIDE:

Respinge ca nefondată contestația formulată de SC SA în contradictoriu cu

Obligatorie.

Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere în termen de 10 zile de la comunicare.

**Complet de soluționare a contestațiilor
în domeniul achizițiilor publice:**

Consilier de soluționare
.....

PREȘEDINTE
.....

Consilier de soluționare
.....

Redactat practica deciziei
.....

Redactată în 4 (patru) exemplare originale, conține 9 (nouă) pagini